

Arrest

nr. 180 038 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 30 augustus 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 12 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.02.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

Q.T.
S.N.

+ kind
Q.S.
Nationaliteit: Georgië
Adres: ...

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15.07.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 15.07.2011. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en bijlagen) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlagen) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 15.07.2013 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 24.06.2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5e van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers betogen dat het motief dat de bestreden beslissing niet afdoende is onderbouwd, citeren artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en stellen vervolgens:

"In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de door verzoeker ter ondersteuning van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker ontkent niet dat hij bij aangetekend schrijven van 15.07.2011 reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Op 15.07.2013 nam de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, een beslissing van ongegrondheid.

Verzoekers erkennen het bestaan van artikel 9ter § 3, 5° vreemdelingenwet.

Wanneer uw Raad evenwel – net zoals verzoeker dit gedaan heeft – overgaat tot een nauwkeurige vergelijking van enerzijds supra geciteerde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met anderzijds de door verzoekster op 15.07.2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, dan zal deze wel degelijke noemenswaardige verschillen kunnen vaststellen.

Door Dr . S. wordt in diens medisch attest van 27.11.2015 / 9.01.2016 geattesteed dat verzoeker een irreversibel psycho organisch syndroom kent met noodzaak aan mantelzorg welke ter harte wordt genomen door de echtgenote.

Verzoeker wenst hier ook te verwijzen naar stuk 6 gehecht aan het verzoek art. 9ter Vw. (dit stuk werd overigens helemaal niet ontmoet door verwerende partij in de aangevochten beslissing)

Gelet op de zeer precare toestand van verzoeker en expliciete nood aan mantelzorg meent verzoeker dan ook terecht dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze, of steunend op een foutieve feitenvinding, tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker meent dan ook terecht dat de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden aangenomen.

Er is sprake van een manifeste beoordelingsfout!"

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en wordt uiteengezet als volgt:

"Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Verwerende partij meende de aanvraag te moeten afwijzen als zijnde onontvankelijk

Afwijzing welke gebeurde in gestandaardiseerde termen waaruit geenszins blijkt dat verwerende partij op een zorgvuldige wijze een analyse van de stukken en het dossier heeft gemaakt.

Verzoekers menen dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

2.3. Het derde middel is gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM, en wordt uiteengezet als volgt:

"Doordat de aangevochten beslissing geen rekening houdt met de familiale toestand, en derhalve geen rekening houdt met art. 8 EVRM

Terwijl de dichte familie van verzoeker alhier verblijft en mantelzorg in casu noodzakelijk is.

Zodat de litigieuze beslissing artikel 8 EVRM schendt

Toelichting

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Zoals reeds supra gesteld lijdt verzoeker immers aan de een psychiatrische aandoening en is mantelzorg zeer zeker noodzakelijk.

Deze mantelzorg wordt op heden geboden door de echtgenote en vrienden, kennissen en andere familieleden.

Door de aangevochten beslissing en de uitvoering ervan wordt het gewaarborgd recht op gezinsleven geschonden.

Schending welke evenwel niet legaliteits-, legitimizeits- en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel. (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.4. De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

2.4.1. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoekers weliswaar de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, doch dat zij daarover geen enkele toelichting verstrekken, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

2.4.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Uit deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

De verwerende partij heeft geoordeeld dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift en bijlage reeds eerder aangehaalde elementen bevat, onder meer onder verwijzing naar de bevestiging van de ambtenaar-geneesheer. Deze bevestiging werd aan verzoekers ter kennis gebracht en maakt deel uit van de motieven van de bestreden beslissing.

De ambtenaar-geneesheer heeft in het in casu niet verplichte advies vastgesteld dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt, onder de volgende bewoordingen:

“(...) Ik wil u er op wijzen dat er door Dr. B. reeds een medisch advies werd verstrekt op 11/7/2013 in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter. Uit het medische getuigschrift SMG d.d. 28.11.2015 + bijlagen blijkt dat betrokkene lijdt aan een neurologische en infectieuze problematiek (HIV, Hepatitis C). Deze psycho-organische irreversibele pathologie is stabiel onder de huidige behandeling, er waren wat dit betreft geen nieuwe opflakkingen noch hospitalisaties. Al deze pathologieën werden reeds uitgebreid besproken in het vorig advies van 11/7/2013. In dit advies had hij uitgebreid aangetoond dat de vermelde pathologieën ook zeer goed kunnen opgevolgd en behandeld worden in Georgië. Alles bij elkaar, blijkt het dat de gezondheidstoestand van betrokkene bijgevolg ongewijzigd is t.a.v. de vorige medische attesten gevoegd bij de reeds behandelde 9ter aanvraag. Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene al jaren lijdt aan HIV en hepatitis C en de gevolge ervan, en de nieuwe attesten bevatten alleen maar loutere symptomen en een opvolging van de reeds eerder ingeroepen diagnose.(...)”

2.4.4. Het komt aan verzoekers toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze analyse niet zorgvuldig is, kennelijk onredelijk of in strijd met de gehanteerde wettelijke bepaling.

Verzoekers stellen dat uit een vergelijking van de aanvraag blijkt dat de aanvragen wel degelijk noemenswaardige verschillen bevatten. Zij betogen dat Dr. S. *“in zijn medisch attest van 27.11.2015/9.01.2016”* heeft geattesteerd dat verzoeker een irreversibel psycho organisch syndroom kent met noodzaak aan mantelzorg die ter harte worden genomen door de echtgenote.

Met een loutere verwijzing naar de informatie die bij de kwestieuze aanvraag werd gevoegd, zonder enige toelichting omtrent het verschil dat deze informatie zou bevatten ten opzichte van de vorige aanvraag, tonen verzoekers op geen enkele wijze aan dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de aanvraag reeds eerder aangehaalde elementen bevat. Dit klemmt des te meer nu uit de analyse van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij van oordeel is dat *“de gezondheidstoestand van betrokkene bijgevolg ongewijzigd is t.a.v. de vorige medische attesten gevoegd bij de reeds behandelde 9ter aanvraag”* en *“Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene al jaren lijdt aan HIV en hepatitis C en de gevolgen ervan, en de nieuwe attesten bevatten alleen maar loutere symptomen en een opvolging van de reeds eerder ingeroepen diagnose.”*, terwijl de Raad niet de bevoegdheid heeft om een medische beoordeling te doen van de stukken. Verzoekers blijven volledig in gebreke. Hetzelfde moet worden vastgesteld waar verzoekers stellen dat niet is tegemoet gekomen aan stuk 6 gehecht aan de aanvraag: zij lichten op geen enkele wijze toe hoe de inhoud van dat stuk de besluitvorming had kunnen beoordelen. Het komt niet aan de Raad toe om daar zelf over te speculeren. Deze argumentatie is dus bij gebrek aan concrete elementen, niet dienstig. De vage bewering dat *“de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking (heeft) genomen”*, is dat evenmin.

Verzoekers tonen verder niet aan dat de mantelzorg door de echtgenote niet reeds in de eerdere aanvraag werd aangehaald. Bovenal maken zij niet aannemelijk welk belang zij hebben bij dit argument, nu de bestreden beslissing ook de echtgenote als adressaat vermeldt, en haar verblijfsrechtelijke lot is verbonden aan dat van haar echtgenoot. Om deze reden is een schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig: de bestreden beslissing zal het gezin niet ontwrichten. In de mate dat verzoekers nog beweren dat de mantelzorg ook nog wordt geboden door vrienden, kennissen en andere familieleden, kan alleen maar worden vastgesteld dat het gaat om een loutere bewering, zonder enige toelichting over de identiteit van deze personen of de mate waarin zij mee zouden instaan voor de zorgen. Andermaal moet worden vastgesteld dat, bij gebrek aan concrete argumenten, dit middelonderdeel niet kan worden bijgetreden.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is gekomen tot de conclusie dat de aanvraag onontvankelijk is.

1.5. De middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS